

TOCANT L'ASE

Jordi Vendrell

Teles i mitges

L'aparició de la Sra. Ferrussola a la festa de CDC lluint unes mitges fosques adornades amb l'arbre que fa de marca al partit és un fet extraordinari i normalitzador. Si, a més, pensem que els cadells de CDC van plantar paradeta per vendre, a la mateixa festa; uns calçotets amb l'estelada posada, podria indicar tot plegat que el missatge de CDC ha quallat tant que ha arribat a la pell del seu personal. I per un mitjà ben original.

Sobretot si hi ha contactes íntims entre la militància. Algun, segur. Si el senyor porta els esmentats calçotets i la senyora les indicades mitges, l'acte esdevé, a més de normal, simbòlic. I d'un significat transparent.

Allò tan criticat pels adversaris del doble llenguatge no sé pas com es podrà mantenir si la moda de vestir-se per dins amb peces d'aquest estil prospera. El missatge polític és prou evident: almenys, bastant més transparent que les mitges. Per quant, amb pell d'àngel?

És una bona idea que no s'entén com

encara no l'han aprofitat les cases de roba interior per oferir mostraris d'aquest estil i, així, ampliar l'oferta: en aquest temps de regals sempre va bé pel venedor i pel client. D'imaginació, als creadors d'aquests abillaments, no els en falta pas. Ara, però, almenys una vegada, gent que no és de l'ofici els han passat, ben bé, la mà per la cara. Chapeau!

Estirant una mica més el fil, si aquesta moda prospera es poden produir, en aquelles parelles que no parlen mai de política, sorpreses colossals. I a última hora.

D'altra banda, i per no canviar de corda, el Sr. Roca, fa pocs dies, a Calafell, ens va donar una bona notícia: la possible aparició d'un canal de televisió català a l'estil del polèmic Canal 10. Apuntant, fins i tot, que podria emetre des de Luxemburg, de la mateixa manera que el Canal 10 ho farà des de Londres. Automàticament s'ha muntat un tol-le-tol.le considerable de declaracions de tots els colors.

A més a més, Roca ja va apuntar el

contingut d'aquest, per ara només anunciat, canal de televisió: cultural i educatiu. Aprofitant l'avinentsa, també, va truscar TV3 acusant-la de poc comarcalista i de no contribuir a la formació d'una consciència nacionalista. Què deu dir, exactament?

El fet sorprenent, almenys per mi, va ser que davant la fidel audiència de regidors convergents, va fer una mena de crida a la creació de televisions locals i comarcals. Allà on es pugui i amb l'única limitació que imposi la tècnica. Molt bé, fantàstic!

Ara bé, aquesta crida a omplir l'espai català d'ones televisives, per què no es fa, també, per les pobres ones radiofòniques, que, pobrissones, han rebut, i de valent, per part, bàsicament, de la Generalitat. No hi ha una contradicció, aquí?

Sembla que és molt més econòmic muntar una ràdio que no pas una emissora de televisió. Roca afirma que com més teles locals o comarcals hi hagi, millor. I per què no emissores de ràdio, també?

No hi ha res a fer. Ens volen, entre tots plegats, desconcertar. Girem full.

SENSE SUC NI BRUC

Soledat Balaguer

Història d'una carta

La Rosa, del Palau de Caramany, va deixar a la bústia una invitació, dirigida a mi, per a la inauguració d'una exposició. Era el dia 7 de novembre. De seguida, els esforços serveis de correus de Girona varen organitzar l'expedició.

Amb el seu cavall de postes, la carta va sortir ràpidament en mans d'un aguerit carter, disposats a jugar-se el tipus. En arribar a Fornells de la Selva, una horda de selvatans salvatges varen intentar d'exterminar-los, al crit de «no passaran», però ell va aconseguir escapar-se i es va desviar cap a Aiguaviva, on va restar amagat durant uns dies a l'antiga comandoria dels templers.

Va tornar al camí, però a Riudellots un estol de lleons furiosos li va sortir al pas, i va lluitar encomanant-se al profeta Daniel, que li va ser de gran ajuda, motiu pel qual, una vegada morts tots els lleons, va fer una setmana de penitència i dejuni. Tot va anar bé fins que va arribar a la vora de Santa Coloma de Farners, d'on van sortir una colla de propietaris de boscos que havien anat al mercat del dilluns, els quals, com se sap, són gent busca-raons i perillosa, i el van obligar a plantar un miler de plançons d'eucaliptus.

En escapolar-se va tenir la mala sort d'arribar a prop de Caldes de Malavella, on les tribus salvatges que habiten el lloc el van obligar a consumir mig metre cúbic d'aigua amb gas, abans de deixar-lo anar.

A Sils, uns ecologistes de la fracció violenta el varen obligar a comptar tortugues dins l'estany i no el varen deixar anar fins que en va trobar quaranta-set.

Esgotat, va arribar per fi a Tordera i, amb gran perill per a la seva vida, va creuar el riu, que baixava molt crescut. Però l'esgotat carter no va parar fins que va arribar a deixar la carta a casa. Havien passat exactament 27 dies des que la Rosa, de Palau de Caramany, l'havia deixada a la bústia. L'exposició no únicament s'havia inaugurat, sinó que ja s'havia acabat. Ningú no podrà agrair mai l'esforç i el risc que suporten els nostres carters, que passen tota mena de perills per complir el seu deure, i tot això amb un senzill segell de vint pessetes.

TRIBUNA LLIURE

Les sectes a casa nostra

Raimon Bonal (*)

Ja fa temps, només alguns mesos, una dona d'un poble de l'Alt Empordà em parlava del problema en què es trobava el seu fill: —La seva dona se n'ha anat de casa, abandonant els fills, per integrar-se a un grup molt estrany. Ella diu que encara estima el seu marit: però de fet ha abandonat la casa i els seus, i només menja verdures i s'ha aprimat molt. Allà on viu, té fotografies de l'amo del grup i es dedica a la venda d'aliments «especials» a compte del grup al qual pertany. No sé dir el nom del grup, perquè té un nom estrany i el cap del grup no viu aquí.

Sense saber gaire de què anava, li vaig donar el telèfon de l'Associació Pro Joventut de Barcelona (201 48 86), que es dedica al tractament d'aquestes situacions.

Entre els dies 27 i 29 de novembre s'ha organitzat un Primer Congrés Internacional: Sectes i Societat. Les sectes com a problema social, al qual em vaig apuntar per l'interès que professionalment em despertten tots els temes que toquin d'una manera o altra la nostra vida col·lectiva. Per a mi, l'interès fonamental radicava en la voluntat de conèixer els paràmetres i les dimensions de les sectes i de la seva actuació.

Només haig de dir que m'he quedat espantat de veure el gravíssim problema social que les sectes suposen en la nostra societat i la importància i la transcendència del fenomen des del punt de vista internacional. Només diré d'entrada que el Congrés s'ha fet simultàniament amb cinc llengües i que la representació estrangera hi ha estat extraordinàriament important. Les llengües oficials eren el català, el castellà, el francès, l'anglès i l'alemany, i hi havia representants d'Itàlia, França, Bèlgica, Holanda, Alemanya, Àustria, Israel, els Estats Units, el Canadà, Anglaterra etc. El ressò de les sectes arriba a tot arreu.

Els entesos en la matèria distingeixen entre les sectes destructives i les que no ho són tant; però totes tenen un tret comú que, amb més o menys força, s'identifica amb la definició donada pel professor americà Louis J. West.

Un grup o moviment que presenta una excessiva devoció envers una persona, idea o cosa, utilitzant tècniques coercitives no ètiques (pressió del grup, promoció de la dependència, control de la informació) i promocionant uns objectius últims que no són altres que els fins o interessos dels líders.

Les sectes tendeixen a la destrucció de la persona, de la comunicació i dels drets humans, representen un refugi real davant l'agressivitat social i poden conduir a l'autoagressió, l'assassinat i el suïcidi, a través de la manipulació de la persona amb tècniques cada vegada més sofisticades que acaben anul·lant i disminuint en gran manera la capacitat de reacció de la persona.

Es compta que a Espanya, entre unes i altres sectes, hi ha unes 70.000 persones afectades, i la gràcia d'aquesta captació no és tant el que s'ofereix, sinó com s'ofereix. Per altra banda, tots podem caure en la captació d'una d'aquestes sectes, encara que hi ha persones que, pel seu estat (àmic personal, conjugal o relacional, són particularment sensibles al poder de captació d'aquests grups socials destructius.

Des del punt de vista jurídic, les sectes poden ésser perseguides pel que fan; però no pel que són. És a dir, es pot perseguir una secta pels delictes econòmics, per tràfic de drogues o d'armes, per delictes contra menors o per inducció a la prostitució; però no hi ha figures legals que puguin con-

demnar les sectes per la utilització de les poderoses tècniques de subjucació i d'anihilació de la personalitat que, de fet, és el tema més perillós pel que fa a la vida col·lectiva i a la salut pública de les persones.

Les víctimes

La fanatització de les sectes constitueix en aquests moments una vertadera epidèmia, i alguns diuen que aniran desapareixent progressivament les sectes més exòtiques per donar pas a un progressiu avenç de les sectes més destructives i totalitàries.

Des del punt de vista internacional, han nascut arreu associacions de defensa de la persona i de la llibertat per tal d'intentar ajudar les víctimes que intenten recuperar la seva autonomia i les nombroses famílies que s'han vist desestructurades per la captació d'un dels seus membres (un fill, el marit, la muller, etc.). Si els estats i els seus poders legislatius i judicials no prenen carter en la matèria, ens podem trobar assetjats per una presència progressiva de fugides alternatives que, en forma de secta, generin seriosos problemes de salut mental en les persones. Cal actuar prematurament, si no volem arribar a una situació social extraordinàriament caòtica.

I diuen els entesos: «És molt pitjor que les drogues; en aquestes, si la persona se'n vol sortir, es pot fer alguna cosa. En el cas de les sectes, la persona no és conscient de la seva situació i és molt difícil fer-hi qualsevol intervenció. El que es recomana és paciència.

Haurem de tornar-hi, sobre aquest tema.

(*) sociòleg

EL LECTOR ESCRIU

L'Estadi Municipal de Montilivi i l'Ajuntament

En la crònica del partit Girona-Fraga que apareix en el seu diari s'inclou el següent comentari: «El fum d'una bengala va dificultar enormement la visibilitat als jugadors i públic de l'Estadi.

Sobre aquesta afirmació, m'agradaria comentar el següent: Vaig poder constatar a través de l'entrenador del nostre equip, Sr. Muñoz, i del capità vermell-i-blanc, Martín Abad, que el fum que despenia aquesta bengala no els afectà de cap manera.

Ara bé, en el que sí dono raó al cronista és que el fum va dificultar la visió dels espectadors per

seguir les incidències d'aquest exemple. I això sí que és greu. El fet que el fum després per una sola bengala no permeti la bona visió del partit posa en evidència que la il·luminació de l'estadi municipal de Montilivi és escassa i que aquest sistema, que data ja de l'any 70, ha quedat totalment antiquat. Per solucionar aquest problema, no n'hi ha prou d'arreglar els 8 o 10 focus que no funcionen. És necessària la instal·lació d'un nou sistema d'il·luminació, que segons tinc entès, podria proporcionar amb la meitat de focus el doble d'il·luminació que la que hi ha actualment i amb una reducció considerable de les despeses elèctriques.

Ja és hora que l'excel·lentíssim ajuntament de Girona, amb l'ajuda, si és necessari, d'altres institucions, doti l'estadi municipal de Montilivi d'un sistema d'enllumenat adequat i que s'encarregui ja no solament de solucionar aquest tema puntual, sinó també de resoldre altres temes pendents, com ara l'arranjament dels accessos a l'estadi, i sobre tot el tema de la pintura del tancat del camp, el qual està totalment oxidat i deixat de la mà de Déu.

Recordo que arran de l'ascens a segona B, des del balcó de l'ajuntament de la nostra ciutat l'excel·lentíssim alcalde, Sr. Joaquim Nadal, va prometre ajudes al club que porta el nom de la

nostra ciutat. De moment aquestes ajudes n'han vist per enlloc. Fa ja quatre anys que l'estadi és de l'ajuntament i, per tant, patrimoni de tots els ciutadans de Girona. En aquest període de temps l'única reparació efectuada ha estat pintar l'estructura metàl·lica del voladís de tribuna, que, segons els malpensats, potser es pintà i s'arranjà per por que es pogués repetir alguna desgràcia semblant a la que va passar al pavelló de Sant Narcís fa anys.

Endemés, i ja acabo, demanaria al nostre alcalde que si de veritat vol ajudar el nostre club, que posi els mitjans necessaris perquè aquests arranjaments i millores abans esmentats puguin

realitzar-se i d'aquesta manera no només contribuirà a ajudar el Girona F.C., sinó que a més contribuirà que les instal·lacions de l'estadi municipal de Montilivi siguin motiu d'orgull, no solament dels socis de la nostra entitat, sinó també de tots els gironins per extensió. Joaquim Nieto Estevez. Girona.

Eleccions sindicals a l'administració: un moment històric, una participació necessària

El dia 15 de desembre se'n presenta una ocasió única per a la consecució del que tant hem

continua a la plana següent